

Markotabödöge

Markotabödöge önálló község. Győr-Moson-Sopron megye északnyugati részén a **Tóközben** fekszik, közel a Hansághoz. Felszínét mélyebben fekvő területek és halmok teszik változatossá.

Talaja sötét láptalaj, míg a halmokon lösszel kevert homok. A nyár többnyire száraz.

Jellemző a szélgazdagság, iránya ÉNy-i. Átlagos csapadék: 592 mm.

A községet a **Keszeg-ér** szeli ketté, amely a Rábcába torkollik.

Közlekedését autóbuszjáratok biztosítják Győr és Csorna városokba.

A Keszeg-ér különböző évszakokban

"Zúgó Józsefné: Régi szép emlék a Keszeg-érről"

Most arról a kis kanálisról írok, amely a falu közepén folyik keresztül, a neve Keszeg-ér. Bizony régen az én gyermekkoromban valóságos fürdő paradicsom volt. A vize szép tiszta, fürdésre alkalmas. Csekélyebb a vízben fürödtek a kisebb gyerekek a szülők felügyelete mellett, egy kicsit távolabb a nagyobb gyerekek és a felnőttek, ahol már lehetett úszni. Nem is volt ám a faluban olyan, aki nem tudott úszni. Nagyon szép nyarak voltak ezek ragyogó napsütéssel. És ugye gyerekek voltunk, vidámak, gondtalanok.

Persze a vízben csak úgy viháncoltak a halak, aki tehette horgászott, felnőtt-gyerekek egyaránt kifoghatta az ebédre valót. Tudjuk, hogy a hal milyen egészséges és ráadásul ingyen volt és frissen. Míg a gyerekek boldogan fürödtek, az asszonyok a víz szélében kimosták a ruhákat.

De volt, aki hazahordta a vizet és megmelegítve otthon mosott vele, mert a kutakban lévő vízben nem lehetett olyan szépen mosni. Régen falun a háznál nevelték a baromfiakat, így a kacsát és a libát is. Mikor már akkorára megnőttek, az asszonyok kihajtották őket a kanálisra, estélig ott úszkáltak és mikor megéheztek, hazajöttek. Érdekes módon mindegyik csapat hazatalált, hiszen az anyjukkal voltak.

Mi meg a Keszeg-ér partján lakunk és naponta szomorúan látom, hogy mivé lett ez az aranyt érő fürdőhely. Már nem úszkálnak benne sem kacsák, sem libák, de ezt már versben írom meg.

A Keszeg-ér régen

Régen a Keszeg-ér vize tiszta volt, mint az arany,
le lehetett látni a fenekére.
A gyerekek, kacsák, libák
vidáman fürödtek benne.

A víz szélében kéknefelejcs virágzott,
kissé távolabb a sás között,
egy gólya pár vígan halászott.
S míg a víz szép csendesen folydogált medrében,
vakítóan csillogott a szikrázó napsütésben.

A Keszeg-ér most

Állok a Keszeg-ér parton,
s a látvány elszomorító.
A víz sötétbarna és zavaros,
a két oldalát fölverte a gyom.
Olyan kihalt a táj,
se egy loccsanás, se egy csobbanás,
mintha mind kimúltak volna belőle
a halak meg a békák.

Nem fürödnek már benne,
sem kacsák, sem libák.
Nem állnak már őrt a partján,
a karcsú nyúlónyárfák,
mert az emberek egytől-egyik,
mind kivágták.
S ha az erdő felől fújdogál a szél,
a susogó nád régmúlt,
szép időkről mesél."